

[Simonsen.]

slutningen af juli måned i år. Disse betænkninger indeholdt forslag, som vi har haft til drøftelse, og vi har i udvalget fået den besked, at man skulle fra regeringens side have drøftelser med Kommunernes Landsforening for at nå frem til en løsning. Men da vi skulle skrive beretning ved folketingsårets afslutning, måtte vi konstatere, at der intet var sket. Og jeg synes faktisk, vi må konstatere det samme i dag.

Budgetministeren nævner nogle eksempler på, hvad man fra regeringens side vil foretage, og siger bl. a., at for plejehjemmernes vedkommende vil der ske ændringer fra 1. april 1973. Jeg har ikke forstået helt klart, om disse ændringer kun går ud på, at godkendelsesproceduren lægges ud. Det er i sig selv et fremskridt, men det drejer sig jo om i samme forbindelse at få forenklet normkravene, for hvis man kører videre med de samme normer, men bare lægger beslutningsprocessen ud, så når man jo kun halvdelen af vejen. Det drejer sig om at få fastsat nogle enkle, generelle krav, som kommunerne selv kan træffe beslutningen ud fra.

I den forbindelse vil jeg gerne sige til hr. Kurt Brauer, at jeg var meget glad for den modtagelse, hr. Kurt Brauer i dag gav dette forslag. Jeg forstod, at hr. Kurt Brauers eneste betænkelighed i virkeligheden var den, at der måtte være nogle enkle, generelle krav, og deri er jeg enig med hr. Kurt Brauer, så der skulle sådan set ikke være nogen vanskeligheder med at finde frem til en løsning her.

Budgetministeren nævner videre for børneinstitutionernes vedkommende, at regeringen er betænkelig ved — og jeg forstod det sådan, at man faktisk var imod — at lægge ansvaret for normering af personalet ud til kommunerne. Det har jeg egentlig meget svært ved at forstå. Det er dog ulogisk i forhold til det system, man har for plejehjemmernes vedkommende, for her har man jo allerede i dag decentraliseret processen i forbindelse med ansættelse og normering af personale. Det må da være naturligt, at vi i hele denne administrative omlægning følger den samme logiske retningslinje. Det er, som om vi i dette folketing har lidt svært ved at efterleve det, der var intentionerne i kommunalreformen, nemlig en decentralise-

ring, som virkelig bevirkede, at vi flyttede beslutningsprocessen ud på de steder, hvor man har problemerne tæt inde på livet og derfor har den største mulighed for at træffe de rigtige afgørelser. Det er jo den decentraliseringsproces, man fra regeringens side ikke rigtig tør følge, og det synes jeg er meget beklageligt. Eksemplet med normering af personale for børneinstitutionernes vedkommende understreger efter min opfattelse det, jeg siger her.

Jeg håber, at regeringen nu efter den anden debat omkring denne sag i folketinget virkelig vil drage konsekvensen af de bemærkninger, som er kommet fra de forskellige ordføreres side. Jeg synes, det klart fremgår, at der i hvert fald er flertal i dette folketing for at efterleve de principper, som er fastlagt i forslaget, og derfor har det altså ikke være ubegrundet, at dette forslag bliver genfremsat. Jeg forestiller mig også efter den debat, der har været, at der i og for sig ikke er grund for nogen særlig lang udvalgsbehandling, men at vi måske ret hurtigt kan få dette forslag tilbage til en anden, sidste behandling her i folketinget og få det vedtaget som et pres over for den regering, som har bevist gennem de sidste 12 måneder, at den har talt meget om at ville løse problemet, men den har i virkeligheden ikke løst problemet. Jeg tror, det bliver nødvendigt uanset de gode intentioner, som der bliver lagt op til fra budgetministerens side, at dette folketing gennem en vedtagelse af dette forslag pålægger regeringen hurtigst muligt at få løst disse administrative problemer, således at der bliver tale om en forenkling, der også kan få de positive økonomiske konsekvenser, som vi alle sammen, også budgetministeren, er enige i, og som jo er afgørende ikke mindst for den økonomiske politik, som budgetministeren skal føre.

Økonomi- og budgetministeren (Per Hækkerup): Jeg skal ikke gå ind i enkeltheder, det kan der blive lejlighed til i det udvalg, som får forslaget til beslutning til behandling.

Når fru Nathalie Lind og hr. Simonsen og hr. Gunner Baunsgaard mente, at det var gået for langsomt, at der ikke var sket noget, så er det jo den slags ting, der er lette at sige. Jeg vil tro, man er enig i den betragtning, at det, der skal ske på dette om-